

kovala, ali — ali ginila je, kakor pomladanski sneg. Prijatelj, kar sem takrat trpel, ne dá se popisati. Videl sem jo trpečo, pa ne pomagati moči, ne tolažilne besede za njo imeti — videl jo padajočo v grob, pa ne moči stegniti roke in jo rešiti pogubnega prepada! Ni se še pomladil mesec, in položili smo jo poleg Kazimira v črno zemljo.

Življenje ni imelo zame odslej nikake vrednosti več. Sam sem bil, na širnem svetu sam. In rad sem bil sam, črtil sem vsako človeško bitje. Dal sem iz hiše vso služinčad, zaprl sem dvor in bival tukaj v stolpu. Po cele dneve in cele noči sem prebil tu pri oknu in zrl doli na kraj mirú, na mile mi grobove. Edino veselje mi je bila misel na maščevanje. Batnaski je bil izginil; šel sem ga iskat. Prehodil sem velik del Evrope, zlasti poljske dežele sem prebrodil, a nisem ga našel; zapravil sem vse svoje imetje — le da bi bil ohladil svoj goreči srd nad sovražnikom: zaman! Utrujen, brez življenja, brez tolažila, ki

sem je upal najti v maščevanju, vrnil sem se v domovino. Grad in posestvo sem prodal, le ta stolp sem si obdržal. Z nikomer nisem občeval, nikdar nisem stopil iz svoje samote, vi, vi ste prvi, komur sem potožil žalostno svojo osodo. Glejte, čutim se ložjega. Čez dolgih štirideset let mi je današnji dan prvi jasnejši, zakaj našel se je človek, kateremu sem mogel potožiti svojo boleost.«

Starca je bilo utrudilo dolgo govorjenje. Nasloni si sivo glavo na dlan ter se zamisli. Smilil se mi je; koliko gorjá je moral okusiti mož, da mu je vzelo vero v Boga, vero v neumrljivost duše!

Demetrij se kmalu zgane; žalostno privzdigne glavo ter pravi:

»Sedaj sodite, prijatelj; ali morem še verovati v pravičnega Boga? Kje je bil takrat, da ni stegnil svoje roke in uničil razruševalca moje sreče? Batnaski mi je vzel najljubše, kar sem imel, ogrenil mi je življenje, in vendar živi morda srečno in zadovoljno. Je-li to pravičnost?«

(Dalje.)

Podobice.

V. Dvoje voznikov.

Rad potujem. Na potovanju me sreča toliko novostij, pozdravlja me toliko naravne lepote in bujnosti! S kraji se menjajo tudi lica, razno-terost in izprememba me srečujeta pri vsakem koraku, slika se vrsti za sliko in podaje domišljiji novih predmetov, sreč novih sladkostij. In ko se potem spominjam takega potovanja, tedaj mi je skoro še slaje. Vnovič preletim v duhu vse one kraje, srečam iste osebe, vidim isto lepo prirodo: vse, vse se

obudi v meni, prav tako, kakor je bilo. In ne kesam se potem, da sem potoval.

A.

Dospel sem v znano središče neke slovenske pokrajine. Bil je tržni dan. Od vseh strani so prihajali in se vozili ljudje v mesto, eni, da kaj prodajo, drugi, da kupijo.

Pohajal sem med ljudmi, ogledoval njih obleko, opazal njih gibanje in poslušal gredoč njih pogovore.

»Janko!« — pokliče me nekdo. Ozrem se in zagledam ne daleč od sebe svo-

jega nekdanjega sošoleca. Par let ga nisem videl, premenil se je pač nekoliko, vendar spoznal sem ga precej.

»»Zdrav!«« sežem mu krepko v roko. »»Ti tukaj? Odkod pa, ali od doma?««

»Imel sem priliko, pa sem se pripeljal malo v mesto; kaj pa naj delam cele počitnice doma? To bode saj mala prememba!«

»»Tako-le bi šel na okoli, kakor jaz; jaz ne strpim nikoli dolgo doma.««

»Kam pa zopet misliš?«

»»Baš doli v vašo lepo dolinico; prav, da sva se dobila.««

»Pa ne potuješ zopet po apostolsko?«

»»Kakor vedno. Palico v roke, pa hajdi čez gore in dole!««

»Ti si res čuden svat. Toda danes se popelješ z menoj. Voz sicer ni moj, ali mesto ti le lahko priskrbim. Gospodar, s katerim sem se pripeljal, ostal bode nekoliko dnij v mestu, a mesto njega bode vozil neki trgovčič iz naše vasi. In trije se lahko peljemo. Hočeš?«

»»Zakaj ne? Vročje je, kakor v peči, a prahú je toliko, da ga jedva pregaziš, zato se ne branim.««

Odideva dalje po mestu, pogovarjava se o dogodkih, odkar se nisva videla.

Popoldne okoli tretje ure me dovede prijatelj v gostilno, v kateri je čakal voz. Stopiva v sobo. Tu je bilo vse glasno in gosti oblaki tobačnega dima so se valili po vzduhu. Tu sta bila tudi gospodar voza in pa oni trgovčič, kateri bode naju vozil. Gospodar, vljuden, vesel mož, mi je bil prav po všeči. Ali ne tako njegov tovariš-trgovec. Bakrenorudeče lice, nekaj ščetinastih brk pod nosom — kazalo mi je strastnega človeka; divje oči so mi pravile, da je mož nad potrebo pil. Ko je čul, da sem bil med Hrvati, pobahal se je precej, da ume tudi on hrvatski in počel je neka

klatiti v hrvaščini. Da pa še sijajneje pokaže svoje znanje, počel je peti v visokem, hripavem glasu:

Liepa naša domovina,
Oj junačko zemljo mila itd.

in pel je, kolikor so mu sile dopuščale. Debele žile na vratu in po čelu so se mu napele še bolj, oči so mu izstopile, usta široko odprla: bil je strašan ta človek v tem trenutku.

Naposled sedemo vendar na voz. Bil je širok, lepo pobarvan voz z blazinicami, tako da smo trije lahko zadej sedeli, a vprežena je bila iskra, mlada kobila. Prijazni gospodar nam podá še enkrat roko, potem brzo oddrdramo — jaz v sredi, prijatelj na desni, a trgovec na levi — po prašni, veliki cesti.

Bil je zgovoren ta voznik, kako tudi ne? Saj mu je sladki dolenjec ugrel glavo še bolj, nego li je bilo potreba. Pripovedoval je kričaje, kako je navdušen Slovan, kako pozna dobro svoj narod, tolkel je včasih zopet kaj hrvatski, obžaloval, da imajo ljudje tako malo narodne zavesti in poudarjal svojo ljubezen do domovine. Završil je pa svoj govor vselej tako, da je začel, napenši vse svoje sile, v dosti visokem glasu:

Liepa naša domovina,
Oj junačko zemljo mila itd.

Moram priznati, da mi ni bil ni malo povšeči ta posiljeni pevec, ker je bilo po polju mnogo ljudij; tudi ko smo se vozili skozi vás, ni prenehal, ljudje pa so na nas zijali. Lahko si mislite, da ni bilo to petje nič bolj po volji mojemu prijatelju, zato sva se trudila oba, da umiriva navdušenega pevca. Ali vse najine prošnje, ves najin trud je bil bob v steno. Naposled mu začneva glaš hvalliti in ga prositi, naj se varuje, da si ga ne pokvari: vendar zaman! Silila sva ga, da kaj pripoveduje, češ, tako bode pozabil peti, niti to ni pomagalo. Pri-

povedoval, klatil je nekoliko časa razne stvari, ali skoro se je izgubil zopet v »liepu našu domovinu«.

»Ne veste, kakšen prijatelj petju sem jaz!« začne enkrat, ko je pesem odpel; »to vama povem, da bi imeli najboljši pevski zbor v naši vasi, ako bi bili vsi taki, kakor sem jaz. To vama povem!«

Kaj sva hotela, pritrčila sva mu.

»Da, ali pri nas vse dremlje, vse spi«, nadaljuje glasno, »pri nas ni navdušenja. Jaz bi sam dal dvajset — petdeset — sto goldinarjev, povem vama — sto goldinarjev na leto, pa bi osnovali čitalnico — pevsko društvo, in to bi se pelo! Ali ni nobenega takega pri nas, sami zaspanci! Zato pa jaz sam pojem in vse znam peti: slovenske, nemške, hrvatske — —

Liepa naša domovina,

Oj junačko zemljo mila itd.

in zopet sva ga morala poslušati.

Pa to bi še bilo: a najin voznik je bil čim dalje bolj razvnet. Drdrali smo, kakor blisek po prašni cesti, a kakor se je gibal voznik sedaj na eno, sedaj na drugo stran voza, tako je potegoval nehoté tudi vajeti sem in tje, in kobila je vsled tega vedno merila širokost ceste. Sedaj smo bili na eni strani široke ceste, sedaj na drugi; ne redko smo odleteli tudi preko kupa kamenja. Tako se nisem še vozil, pravim vam; prava sreča, da je bila cesta lepa in široka, a kobila pametna. Prijatelj poprosi voznika, da bi mu prepustil za nekoliko časa vajeti:

»Nu, pustite, pustite meni malo, da jaz nekoliko vozim, mene to tako veseli!« dé vozniku. Ali ta takoj razume, kam meri prijatelj, zato odvrne malo razžaljen:

»Kaj ménite, da nisem nikdar vozil? Ehè, kolikokrat in pa s kakimi konji! In pa, ko sem bil pri vojakihi! Tako ne zna nihèe voziti, kakor znam jaz, in

ne zna!« In udari nekolikokrat po kobili, še hitreje zdrčimo — pač ne brez nevarnosti.

Mine zopet nekoliko četrtnik. S prijateljem sva slušala nekolikokrat: »Liepa naša domovina«, a bila je nama več ko odveč. Zato začnem vnovič pogovor z voznikom, češ, morda ga tako vendar le potolažim, da bode mirnejši.

»Prijatelj mi je pripovedoval, da imate lepo trgovino v vasi.«

»Imam jo, imam; ni take kmalu. Pri meni dobite vse, kakor v mestu — kakor v mestu. Nu, pa bodete sami videli! Ehè, trgovina, trgovina, da je ni blizu take!«

»Dakako mora človek znati. Trговец mora biti več gospodar, imeti mora dobro blago in pa prijazen mora biti z ljudmi.«

»Tako je!« zadere se voznik. »Prijazen mora biti z ljudmi. In jaz sem tak. Kar hočete, to sem vam jaz. Če pride Slovenec k meni, jaz sem Slovenec; če pride Nemeec, jaz sem Nemeec; če Francoz, jaz sem Francoz; če Hrvat, jaz sem Hrvat; če Madžar — jaz sem Madžar. Što češ?« — stegne roke in udari po kobili. »Tako je, jaz sem Slavjan!«

Pogledal sem prijatelja, češ, takih le Slovanov nam je treba, pa bode za leto in dan svet naš! Kramarska duša! Kako je popreje govoril o domovini! In ponovil je še enkrat iste besede ter končal jih z običajno pesmijo.

Vozili smo se že precej časa. Cesta se je vila sredi lepih bukovih gozdov; popreje ravna — se je vspenjala sedaj v hrib, sedaj se je zopet spuščala v dolino. Baš smo lezli zopet v hrib, klanec je bil dosti strm, a kobila je stopala počasneje. Vsem je prijala svežost in hladina, katera je puhtela iz zelenega bukovja, še celó trgovčič se

je malo umiril. Molčali smo. Zamislil sem se nekam in bilo mi je tako milo v duši, zabil sem, da sem v društvu vinjenega, neslanega človeka. Ko pa povzdignem oči, zapazim pred vozom — kakor da so iz zemlje izrasli — troje ali čvetero cigancet. Črnikasta, zagorela lica, gosti kodri, žive oči — zanimive podobe! Bilo je mlado dekletce s trojico malih cigancikov. Raztrgane srajčice pokrivalo so jim le na pol drobne ude, poklekneli so ob cesti, vzdignili suhe, zagorele rokce in kričali:

»Dajte, gospodine, kraječarak, dajte kraječarak! Srečico vam pevala i tancala!«

Bil sem nekako ganen, vzbudivši se sredi gozdnega miru iz svojih mislij; posegel sem v žep, a nisem imel drobiža. Hotel sem poprositi prijatelja, da mi posodi nekoliko novčičev; kar ustavi najin voznik kobilu.

»Čakajte, jaz vam dam!« zakriči z osornim glasom. Dvigne se — omahovaje sem in tje, vzame mošnjček in začne nekaj preštovati. Pogledam ga zadovoljno, češ, saj vendar ni tako napačen ta voznik, morda je preje vino iz njega govorilo; odpuščam mu vse ono, kar je čenčal popreje. Cigancetom se še bolj zasvetijo oči, raztegnejo se jim usta in jamejo skakati, stegovaje svoje suhe, gole rokce, veselo okrog voza:

»Meni kraječarak, meni kraječarak, gospodine! Srečico vam pevala i tancala!«

»Čakajte, koliko vas je? Eden, dva, tri . . .« in zopet začne: »eden, dva . . .« ter bliskoma mahne, kolikor more, večkrat z dolgim bičem po na pol golih udih one revne, drobne ciganske dečice, požene kobilu in zdrdramo v hrib. Ubogi eigančki so se valjali od bolečine po prašni cesti in glasno kričali. Kaj ne bi, saj je tako čvrsto mahal, da se mu je kožnati bič kar opletal okoli onih suhih, golih udov.

Dolgo nisem pojmlil, kaj se je zgodilo. A ko sem se prav zavedel, bili smo že na vrhu klanca, kjer je prav poleg ceste, pod ogromno, staro bukvijo posedala okrog ognja ciganska družba. Kar belo so gledali ti svobodni sinovi svobodne prirode; drug je bil strašnejši od drugega. Povem vam pa, da bi se bil takrat, dasi sem hladne krvi, zagnal v ono zver v človeški podobi — v voznika —, če sem tudi znal, da je trikrat jačji od mene, da se nisem zbal onih črnih cigancov, kateri so kakor strahovi zrlu na nas iz temnega bukovja. Bili smo sami sredi velikega gozda in cigan ne pozna šale, tudi on ljubi svojo deco. Bog vedi, kaj bi bili z nami naredili, da so videli prejšnji dogodek.

Drdrali smo dalje. Molčal sem, prijatelj tudi, le voznik je nadaljeval svoje govore in svoje petje. Pustila sva ga s prijateljem.

Približali smo se že kraju, kamor smo bili namenjeni. Cesta se je dosti naglo spuščala v dolino. Bili smo že skoro na podnožju klanca, voznik udari kobilu, ta poskoči, voz prileti na jarek, kakoršnih je mnogo na veliki cesti, in naglo odskoči, a najin voznik, kateri je vedno omahoval in se zibal sem ter tje, odleti z voza in pade čvrsto na prašno cesto. Prijatelj zagrabi srečno vaječi, kobilu ustaviva in počakava voznika. Doide naju ves prašen in zamazan, pobil se ni sicer nevarno, vendar telebnil pošteno.

Ne bi bil odkritosrčen, ko bi dejal, da mu nisem privoščil tedaj onega padca.

Dospeli smo »post tot discrimina rerum« naposled vendar v vás. Lahko rečem, da še nisem skočil nikoli tako veselo z voza, kakor takrat. Onega voznika pa ne zabim nikdar. Človek brez srca!

—ž.

»Naj vam povem vso svojo zgodovino«, pravi Batnaski, »od tistega jutra, ko sva šla z rajnim Kazimirjem na lov počenši, pa do danes. Morda me ne bodete

tako ostro obsojali, čuvši vse, kakor je bilo. Vém, da sem veliko zakrivil — a pokoril sem se za to strašno.

(Konec.)

Podobice.

V. Dvoje voznikov.

B.
 Korakal sem že dobro dolgo od Ljubljane po dolenski cesti. Toplo sonce v avgustu je pripekalo; vročina je bila huda, cesta pa prašna, da sem prah skoro gazil. Vendar kaj to meni? Potoval sem v še večji vročini, in mi ni bilo za voz; saj je vroče povsodi, a prahu povžiješ na vozu še več, kakor pa če peš korakaš. Bil sem torej udan v svojo osodo in za razvedrilo sem ogledoval prijazne dolenske gričke in bele cerkvice, katere jih krasé. Pridrdral je za mano voz. Nič nisem bil vesel vozov, ker je vsak razdražil mnogo cestnega prahu, da mi ni dalo potem ni dihati, ni gledati. Tudi tega voza se nisem oveselil, nego sem želel, da čim preje dalje oddrda in da bi mogel potovati zopet mirno dalje.

Dohitel me je voziček. Bil je to navaden priprost voz, na njem je bil podolgast, pleten koš, v kakoršnem se dovažajo razni pridelki s polja domov in se odvažajo gnoj na njivo. Na koš sta bili podolgasto položeni dve smrekovi deski, na deskah sta sedela, kakor sem kmalu zvedel, oče in sin. Sin, petnajstletni mladenič, je držal nekako ponosno vajeti, morda je prvikrat opravljal to častno službo, da je poganjal v Ljubljano rudečkasto kobilu; oče pa je obrnen bil na stran, a nogi sta mu bin-

gljali doli ob košu. V ustih je zadovoljno držal »kratko« smodko, oblečen je bil prav po narodno, kar se v teh krajih že zeló opušča. — Mene stari in mladi debelo pogledata, uljudno pozdravita, in voziček se ustavi baš vstric mene.

»Nu, kaj bode pa sedaj?« mislim si.

»Gospod, balite na voz!« — povabi me stari z uljudnostjo, katera je že prirojena dolenskemu kmetiču, in se pomakne na deski nekoliko bolj proti sinu, da mi naredi prostor. Pomišljal sem nekoliko časa, ali bi šel na voz ali ne. Posebno imenitno baš ni bilo peljati se na takem vozičku, vendar za imenitnost mi ni bilo, saj sem vedel, da mi ne pade krona raz glavo, če sédem góri; bilo mi je bolj za to, da bi ogledoval mirno kraj in pa premišljal po svoje. A ko pogledam prijazno kmetičevo lice, ko se spomnim prijaznega povabila, nisem se obotavljal, skočil sem na voz in prisedel k staremu možu. Sin požene kobilu in veselo smo ropotali po prašni cesti dalje.

»Odkod pa, oče?« poprašam moža in se naravnam na dovolj trdem sedežu.

»V Ljubljani sem bil. Včeraj sva odpeljala s sinom dva dobro rejena prašiča v Ljubljano; danes sem ja prodal, na vago, sedaj pa hajdi zopet proti domu!« odgovori mi starček, parkrat krepko cmokne in prav slastno potegne

svojo »kratko«. Sedaj sem imel priliko, da ga bolje ogledam. Bil je to pravi slovenski kmetič; prekoračil je, kakor mi je kasneje pripovedoval, že šestdeseto leto, dasi mu jih nisem toliko prisojeval. Le spodnja čeljust mu je delala skazo, ker je hrepenela vedno bolj gori proti nosu. Bil je sicer še čvrste postave; lás se mu ni še prav nič prijela slana. Danes — izvestno zaradi dobre kupčije — izpodrinila je domačo, stolpičasto pipico smodka; zaradi brez-zobe čeljusti, pa tudi zaradi navade, je vtilkal skoro polovico smodke v usta. Izredno povšeči mi je bil možiček.

Govorila sva o raznih stvareh; sin se je zabaval s kobilom, zatoorej sem se le z očetom pogovarjal. Povedal mi je počasi vse svoje razmere. Bil je imovit kmet, doma je imel lepo domačijo in bil izmed prvih vaških veljakov. To je tudi potrjevala njegova čast: že nad dvajset let je županil, a cerkveni oče domače župne cerkve je bil menda, odkar pomni. Posebno povšeč mi je bilo gledati, kako je potrjeval, če sem mu kaj povedal. Ni rekel niti: »da«, niti »tako je«, nego povlekel je spodnjo ustnico nekoliko naprej, pokimal dva-, trikrat z glavo in pomrmljal nekaj, kar je bilo najbolj slično glasovoma: »m-h«. Tako je bilo vselej, kadar je hotel kaj potrditi.

Cesta se je vila med prijaznimi holmčki, tudi solnce ni več tako pripekalo in privadil sem se povsem malo nenavadnemu vozičku. Molčala sva nekoliko časa oba, možiček in jaz.

»Tudi jaz bi imel lahko takega gospoda, kakor ste vi!« — počel je nenkrat moj sosed in me nekako čudno pogledal.

»»Kako to, oče?«« — poprašam ga jaz. — »»Ali se je kateri izmed vaših sinov šolal?««

»Da, najstarejši, Lojze se je zval. Že v domači šoli se je dobro učil, a ko sem videl, da je dečko priden, odpeljal sem ga v Ljubljano. Tako vrlo se je ponašal, da sem ga bil res vesel. Domači gospod župnik so me večkrat pozvali k sebi in mi vselej z veseljem pripovedovali o mojem Lojzetu, kako se dobro uči in kako ga ljubijo učitelji. Prav je — mislil sem si in se z ženo — Bog ji daj nebesa, o kresu bilo je dve leti, kar je umrla! — večkrat pogovarjal, kako bi bilo to lepo, če bi Lojze kdaj v naši vasi pel novo mašo. Pa res, vse je kazalo, da bode tako. Lojze je dovršil že sedmo šolo in tudi sam se je veselil istega stanú kakor jaz.

One počitnice pred osmo šolo torej je bilo. Hm, nič ne vém, kje se je nekaj prehladil; počel je pokašljevati. Bil je dosti krepak mladenič in mislili smo vsi, da bode skoro bolje. V ti nadi se povrne tudi v Ljubljano, da dovrši osmo šolo. Ali Bog je drugače obrnil. Lojzetu ni bilo nič bolje v Ljubljani, pokašljeval je še vedno, prsi so ga bolele, in nekaterikrat je izmetal tudi malo krvi. Kaj hoče tako bolan v Ljubljani, mislil sem si, bolje mu bode pri domačih ljudeh, in pripeljal sem ga zopet domov. Kaj nismo vse puskusili, da ga rešimo, ali nič ni pomagalo! Spomladi, ko je drevje brstelo, ko je pognalo po travnikih toliko pisanih cvetov, tedaj smo ga pokopali. Kar zaspal je. Ves dan poprej je še sedel v hiši in gledal venkaj v lepo naravo, — bilo mu je nekako bolje, blede lica so mu zopet zarudela, in veselo je poslušal mater, ko mu je nekaj pripovedovala. Tako rad je poslušal, kar tako med nami pripovedujejo in večkrat je tudi zapisal kaj takega. Zvečer je legel zopet v posteljo, ali nismo še šli drugi k počitku, ko se mu je shujšalo: bruhal je nekoliko

krvi, sopel težko in čez dobro uro sem mu zatisnil oči. Bil je dober mladenič, škoda ga je, škoda. Potrosil sem res mnogo denarja zanj, pa kaj bi tisto! Tako je bila božja volja. Bog mu daj večni pokoj!»

Tako me je ganila ta priprosta pripovedka, da so mi skoro solze prišle v oči. Miloval sem dobrega možička. Pogledoval sem ga: gledal je mirno tje v daljavo in mislil nekaj. Baš sem ga hotel malo potolažiti, ko me pogleda, zmaja malo z rameni in dé:

»Hm, radi smo ga imeli, a Bog ga je imel še rajše, pa ga je vzel k sebi.«

Človek, kateri je tako udan v voljo božjo, pač ne potrebuje tolažbe. — Še dolgo časa smo drdrali in se tresli na

priprostem vozičku, pomenkovaje se prijazno med seboj. A ko smo uro kasneje dospeli do stranske poti, vodeče do kmetičeve vasi, segel sem možu-poštenjaku krepko in hvaležno v desnico in težko sem se poslovil od njega.

»Pa, da bi se zdravi zopet videli!« kimal mi je možiček.

»Bog daj, da bi se zdravi!« ponovil sem jaz in se odpotil po glavni cesti dalje sam. Kdo vé, ali se bodeva še kdaj videla, prijazni dolenjski kmetič, prave, domače korenine! Vendar veruj mi, da se bodem vedno rad spominjal onih ugodnih trenutkov, katere sem predsedel na tvojem trdem vozičku, v tvoji družini. Spomin na-te pa naj ohranijo tudi te priproste vrstice. —ě.

Tinček iz Bosne.

(Šaljiv obraz. — Spisal A. Sušnik.)

(Dalje.)

Kraj vasi je stala tik ceste lepo pobeljena hišica; v njej je bival zidar Pucek. Nekaj let je bil starejši od Tinčeta in oženjen. Tinče je često hodil k njemu vasovat, in kadar je kakega lesenega orodja potreboval pri gospodarstvu, izgotovil je to sam pri Pucku.

Žena Puckova je često prigovarjala: »Tinček, pomislite, da vam mati ne morejo večno upravljati dóma, stari so že. Na vašem mestu bi se takoj oženila, to je, ko bi bila možki.«

»Puckovka, prav govorite; toda vsaka ženska ni taka ko vi. Da bi dobil tákole, kakoršna ste vi, potem rad sprejem sedmi sveti zakrament.«

Pucek in žena se smejeta, a Tinčku ne moreta do živega.

Prigodi se, da jima Bog nekaj nakloni. Bilo je nekaj majhnega in zavito v plenice; nazivljali so tisto po sv. krstu Ciril. Sedaj je Tinček zahajal še večkrat k sosеду. Rad je imel malega Cirilčka ter se je v duhu veselil onega časa, ko bode mogel zaklicati: »Cirilek, skoči mi po tobaka.«

In še nekaj se je zgodilo. Ko pride nekoč Tinče zopet k Puckovim, ugleda v izbi dve Puckovki. Ena je pestovala Cirilka, druga je šivala pri oknu.

Pogledal je od prve do druge in zaradi same zadrege ni mogel izpregovoriti ni besedice.

Ko bi bil kdo vprašal: »Tinček, katera je prava Puckovka?« ne bi mogel odgovoriti na to. Kaj je neki bilo? Nič posebnega.